

Nihilisme

U

‘U doet niks!’ brieste de forse dame met knieartrose, 2 consulten met voorlichting en adviezen en een doosje pijnstillers verder. Ironisch, want ik vond juist dat zij in actie moest komen: afvallen, meer bewegen. Het overkomt me zo af en toe: het verwijt passief te zijn, geen ‘echte’ behandeling te bieden. Meestal komt dit geluid van de patiënt, maar zoals zal blijken, niet altijd. Afwachten en vertrouwen op het zelfgeuzend vermogen van het lichaam is 1 van de oudste benaderingen van klachten en ziekten. Tot op de dag van vandaag vormt het een door huisartsen veelvuldig voorgeschreven ‘recept’, dat aansluit bij het *in dubio abstine* en het *primum non nocere*. Anno 2022 gaat het verder dan een principe of een eed. Want vaak is deze zogenaamde zachte aanpak of conservatieve benadering gestoeld op wetenschappelijk bewijs en heeft het dus niets met zwakte of behoudend zijn te maken. Maar niet altijd. Neem urine-incontinentie bij vrouwen, een veelvoorkomend probleem. Voor sommige vrouwen een (licht) ongemak, voor anderen een flinke belemmering in het dagelijkse leven, met schaamte, stress, frustratie, verlies van eigenwaarde en depressieve gevoelens. In deze H&W constateren Miranda Schreuder en collega’s dat urine-incontinentie onnodig en onterecht onderbehandeld wordt, onder andere door therapeutisch nihilisme van de huisarts.

Deze term riep bij de H&W-redactie eerst enige weerstand op. Rechtvaardigen de onderzoeksbevindingen de stelligheid en kracht van deze negatieve kwalificatie? Nodigt het lezers voldoende uit om verder te lezen? Helpt het hen gemotiveerd te raken voortaan wel in actie te komen bij vrouwen met urine-incontinentie, zoals de auteurs bepleiten?

En waarom worden de behandelopties niet ten volle benut? Ligt dat aan gebrek aan kennis bij de huisarts of zijn er andere belemmerende factoren, zoals patiëntvoorkeuren? Graag was ik dit redactioneel begonnen met een casus over urine-incontinentie, maar vooraan in mijn geheugen vond ik er zogezegd nihil. Waarom zoekt slechts een minderheid van de vrouwen met urine-incontinentie hulp?

Tussen de patiënt uit de casus en mij kwam het goed. Zo ook tussen de redactie en de auteurs.

Nu alleen nog afwachten of het verwijt van therapeutisch nihilisme u aanzet vrouwen met urine-incontinentie beter te behandelen. Laat die patiënten maar komen!

Gijs Baaten, hoofdredacteur

